

sig virksomhed, hvorved forstås erhvervmæssig virksomhed, som i henhold til lov eller administrative bestemmelser kræver en autorisation, registrering eller lignende.

Direktiv 89/48/EØF er gennemført i bekendtgørelse nr. 292 af 8. maj 1991 om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark for statsborgere i de europæiske fællesskaber med erhvervskompetencegivende videregående uddannelse af mindst 3 års varighed. Direktiv 92/51/EØF er gennemført i bekendtgørelse nr. 52 af 19. januar 1995 om gensidig anerkendelse af erhvervsuddannelser. Begge bekendtgørelser er udstedt i medfør af lov nr. 291 af 8. maj 1991 om adgang til udøvelse af visse erhverv i Danmark for statsborgere i de europæiske fællesskaber og de nordiske lande.

De to generelle EF-direktiver finder kun anvendelse på erhverv, der ikke er særligt reguleret af sektordirektiver. Der findes 7 sektordirektiver om henholdsvis sygeplejersker, tandlæger, dyrlæger, jordemødre, arkitekter, farmaceuter og læger. Det generelle system bygger i modsætning til sektordirektiverne ikke på en automatisk anerkendelse af medlemsstaternes eksamensbeviser baseret på en harmonisering af uddannelserne. De generelle direktiver samordner ikke medlemsstaternes uddannelser, og de fratager ikke medlemsstaterne retten til at fastsætte deres egne krav til uddannelserne.

De erhverv, der er omfattet af sektordirektiverne, er også omfattet af e-handelsdirektivet. Henvisningen til de to generelle direktiver i definitionen skal derfor ikke fortolkes som om, at disse erhverv ikke er omfattet.

Eftersom lovforslaget alene regulerer informations-samfundstjenester, vil afsenderlandsprincippet få betydning for de tjenester, der kan leveres online. Som eksempel kan nævnes rådgivningsvirksomhed. Såfremt en del af ydelsen ikke kan leveres online, for eksempel udlevering af receptpligtig medicin, gælder lovforslaget ikke for denne del af ydelsen.

Da der ifølge direktivet gælder særlige oplysningskrav til lovregulerede erhverv, er direktivets definition medtaget i lovforslagets § 2.

2.6. Forbruger

Begrebet forbruger er i direktivet defineret som en fysisk person, der ikke handler som led i sin handelsmæssige eller erhvervmæssige virksomhed.

For at sikre en korrekt implementering, er det fundet mest hensigtsmæssigt at medtage direktivets definition uændret i lovforslagets § 2.

2.7. Kommerciel kommunikation

I direktivets definition af kommerciel kommunikation henvises der til alle former for kommunikation, der er bestemt til direkte eller indirekte at fremme afsætningen af varer eller tjenesteydelser eller til etablering af et image for en virksomhed, en organisation eller en person, der udøver handels-, industri- eller håndværksvirksomhed eller et lovreguleret erhverv.

Eksempler på kommerciel kommunikation er f.eks. reklame for produkter og tjenesteydelser, herunder bannerreklamer, samt den indirekte reklame som f.eks. salgsfremmende foranstaltninger i form af tilgift, rabatter, spil, konkurrencer, sponsorering m.v. kan være udtryk for.

Information, som muliggør direkte adgang til en virksomheds, organisations eller persons aktiviteter, herunder domænenavn eller en e-postadresse er ifølge direktivet ikke i sig selv kommerciel kommunikation. Tilsvarende gælder ifølge direktivet kommunikation omhandlende en virksomheds, organisations eller persons varer, tjenesteydelser eller image, når kommunikationen foretages og udarbejdes uafhængigt af denne.

Det har været overvejet at anvende udtrykket markedsføring i stedet for kommerciel kommunikation. I markedsføringslovens forstand dækker begrebet markedsføring bredere end begrebet kommerciel kommunikation, idet begrebet markedsføring i modsætning til kommerciel kommunikation f.eks. også omfatter inkassovirksomhed og de oplysningspligter, som artikel 5 i direktivet fastsætter, til identifikation af tjenesteyderen.

Det foreslås derfor at anvende direktivets terminologi i lovforslagets § 2 for at sikre en korrekt gennemførelse.

2.8. Koordineret område

Det koordinerede område er nærmere defineret i direktivets art. 2, litra h, 1. led, som de krav, der i medlemsstaternes retssystemer er fastsat for leverandører af informations-samfundstjenester eller for informations-samfundstjenester, uanset om kravene er generelle eller specifikt fastsat for disse tjenester. Det koordinerede område vedrører krav, som tjenesteyderen skal opfylde, når den pågældende påbegynder og udøver aktivitet som leverandør af informations-samfundstjenester.

Som eksempler på krav, som tjenesteyderen skal opfylde, når aktiviteten påbegyndes, nævner direktivet krav til kvalifikationer, tilladelse og underretningsordninger. Som eksempler på krav til tjenesteyderens udøvelse af aktiviteten er nævnt krav til tjene-